

Det er skærsommer.

Alt i naturen står i friske grønne farver. Danmark har klædt sig i kniplinger langs grøfterne, og blomsterne står i blødt fuldt flor. På regnvejrskdage stemmes sindet med længsel. På solskinsdage må man ud i herlighederne og fylde skønhedsdepoterne op.

Det må være *det egentlige* i maj og juni: At lagre skønheden dybt i sindet.

Det gør vi så. I de sparsomme timer mellem søvn og pligter.

Men ungdommen.....

Ungdommen læser til EKSAMEN!!!

Nu om dage har de nærmest eksamen året rundt, - men det er alligevel i maj-juni at de fleste eksamener samler sig. De afsluttende af slagsen. Årsprøverne. De afgørende.

Som om, det ikke var hårdt nok i forvejen!

For det er jo djævelens værk, at man skal bruge de skønneste måneder af året på at terpe og terpe og læse og læse – i stedet for at cementere venskaber og kærlighed under den blå himmel med en blomst bag øret.

Og er de så noget værd? De der eksamener?

Tja....helt retfærdige bliver de vel egentlig aldrig.

Læs her:

I 2.G skulle jeg til afsluttende eksamen i matematik. Lærerne havde spurgt, om der var nogen blandt os, som ville tillade, at elever fra 1.G kunne komme og overvære, hvordan en eksamen forløber.

Jeg var én af de eneste, som havde sagt Ja til dette, og der var vel en 12 stykker, som fulgte min temmelig rodede løsning af ligningen.

Hen mod slutningen kunne jeg se, at jeg var ved at komme frem til et forkert resultat, og fik i sidste øjeblik rettet det.

Jeg gjorde et show ud af det, og publikum grinede. Det hele var lidt haltende – men jeg fik alligevel 9 – mod årskaraktoren, som var 7 (gammeldags karakter). Men mon ikke lærer og censor så med milde øjne på denne eksamen, når jeg nu havde publikum på??

Senere skulle jeg op i Geografi. Det var bestemt heller ikke mit bedste fag!

I ventetiden kom en 3G hen til mig, og spurgte, hvad jeg skulle op i?

Da han hørte det, fortalte han om sin egen eksamen, hvor han var oppe i morænelandskab. Han fortalte og fortalte.

Og jeg gik ind og trak morænelandskab, og fortalte alt det, jeg havde i nys erindring 😊 - 9 eller 10, fik jeg. Mod en årskaraktør på 6-7.

Det samme skete på Uni, første eksamen i filmvidenskab, som handlede om teknisk know-how: Hvordan fungerer et kamera, en lydoptager osv.

HELT håbløst for sådan én som jeg.

Ydermere havde jeg glemt, det var eksamensdag, og var troppet op i andet ærinde, da jeg til min rædsel opdagede, at der var en time til, jeg skulle op.

Mine kammerater råde mig til at prøve alligevel, da det under alle omstændigheder ville noteres som et forsøg, uanset om jeg gik ind eller ej.

Jeg satte mig derfor ned og spurgte, om der var én, som ville fortælle mig lidt om pensum, mens de ventede?

En flink studerende, som havde været lydmand, viste mig et kapitel med en lydoptager, som han kunne påpege, var forkert gengivet, da der skulle være to udgange på tegningen, som kun viste én.

Så skulle han op – og dumpede!

Kort efter var det min tur, og jeg trak kapitlet om lydoptageren, og gengav troligt, hvad han havde fortalt – og bestod.

Hvem sagde retfærdighed???

Nogle år senere skulle jeg op i en stor eksamen. Vi havde gæstelærer på, og projektet var at lave et filmmanuskript med drejebog og budget.

Jeg arbejdede som en hest på projektet i 3 måneder.

Replikker blev vendt og drejet. Kameravinkler vurderet og revurderet. Kæresten, som arbejdede på Bohr-instituttet, hjalp med at få manuskriptet sat superflot op på Bohr Instituttets computere, hvilket indebar natarbejde...

Jeg blev færdig i sidste øjeblik før deadline, og måtte køre ud til lærer og censors bopæl, for at lægge materialet i deres postkasser – kl. 10 om aftenen!!

Fuldstændigt udmattet – men glad.

Nu skulle det bare forsvares til eksamen ugen efter.

Så jeg ringer til fakultetet dagen før eksamen for at høre, hvad tid jeg skulle ind? Og den gode sekretær kigger omhyggeligt i sine optegnelser, og siger så lidt beskæmmet, at han da ikke kan se, jeg havde tilmeldt mig?

Tilmeldt mig!!!!!!!

Halsen snørede sig sammen. Akut blodtryksfald. Alarm!!!

Hvem kan tænke på eksamenstilmeldinger, når man er midt i en hårdtarbejdende kreativ proces???

Hvem har fundet på, at man også skal *tilmelde sig*???

Man *går* der jo?!

Tilmelde sig!!!!!!

Verden sank i grus, og jeg var ude af mig selv.

Tiggede og bad – snakkede for min syge moster – men de kunne ikke love noget.

Til sidst sagde læreren, at jeg da kunne prøve at dukke op på eksamensdagen, og så ville de se, om de fik tid til også at eksaminere mig.

-Men det var ikke sikkert.

-Og han ville ikke love noget. ...

Jeg sad så fra kl. 9 morgen, og fulgte mine medstuderendes eksamener.

Havde ikke sovet det store om natten og var ét stort nervevrag.

Time gik efter time.

Ca. halv to kom læreren ud, og sagde, de ville tage mig som den sidste.

Jeg vaklede over i kantinen og købte en danskvand og en lille sodavandsflaske med hvidvin. Kunne ikke spise noget – men drak efterhånden et glas af hvidvinen, sammen med danskvanden. Det dulmede.

Og så kom jeg endelig til bordet.
Og snakkede igen for min syge moster.
Og gik ud, da de skulle votere.

Da de kaldte mig ind igen var de opstemte og glade; den ene gik lidt rundt og ryddede op – og den anden kiggede på mig, og sagde, at de havde bestemt sig for at give mig lige så meget i karakter, som jeg havde drukket af genstande!! !

Jeg kiggede fuldstændigt desorienteret på dem, og udbrød: ”Kun en halv flaske” – hvilket afstedkom et latterbrøl.

De gav mig så 11 – i stedet for 13, - fordi jeg ikke havde solgt mit projekt godt nok, og havde været for selvkritisk. (Det gjaldt nemlig også om, at kunne *sælge* sit projekt).

Men jeg tror, at hverken de eller jeg, nogensinde vil glemme den eksamen. Jeg vil i hvert fald ikke!

Om det nu var tiden? Eller dét specielle fakultet?

Jeg ved det ikke.

Men jeg tror desværre at dispensationer i lignende tilfælde er en saga blot i vore dage – humaniora eller ej.

Held derimod, er stadig noget, som kan overgå den heldige!

Så hermed ønsket om al mulig held og lykke med diverse eksamener.

Og efter dét:

God sommer 😊

a